

UTPOST

MAGAZINE NO. 1

2021

A note from the Editor

When the world's attention is jumping from one event to another and everyone is shouting their opinions about them on the streets and on their phones, it is easy to forget the more abstract injustices of our time. This edition of UTPOST is an attempt to shine light on those issues. The theme is "The Global Village" a term coined by Marshall McLuhan in 1962 to describe how the world is growing smaller as media technologies are connecting us. In the same way as a peripheral village became a part of the global society when radio and television were introduced, that village has also been reached by a wide variety of other aspects and consequences of international society.

In this edition we will see examples of this friction created when the global and local touch. We start in Cuba as the age of the Castro regime is ending. How has Cuba gotten to the place it is today? Stella Jobin gives us a background and presents the challenges that Cuba and cubans are facing in a future beyond Castro. We visit Zambia, where Sweden withdrew funds to a social protection programme after suspicions of corruption arised. We ask how the receivers of international aid are affected by a decision like that, and receive powerful and tragic stories from the people the international aid has left behind.

We will meet the director of ARICA, a documentary film about the swedish mining company Bolidens export of toxic waste to Chile, the people who suffered from this and the legal battle that follows.

From Elsa Larsson we get a theoretical discussion piece on the global system of labour and the structures of power between the rich and the poor that is the foundation of the global capitalist dynamic. Something all people on this planet have to relate to in some way. Finally Lisa Manfredson Holmberg and Tilda Wahlström will present alternative ways for us to learn about international affairs and the human experience of them through literature. The question is, what should you read (except UTPOST of course) to understand life in our societies better?

Manne Berggren Wiklund

IN THIS ISSUE

- 3. The end of the Castro era
- 9. Krisen när biståndet försvinner
- 19. Abstrakta produktionsprocesser och global arbetsdelning
- 25. Blybarnen kämpar mot Boliden i "Arica"
- 29. När människan möter världen

UTPOST STAFF

EDITOR

Manne Berggren Wiklund

GRAPHIC DESIGN

Evelina Rundqvist

WRITERS

Stella Jobin
Julius Bäckman
Manne Berggren Wiklund
Elsa Larsson
Lisa Manfredson Holmberg
Tilda Wahlström

Omslagsbilden är tagen av Julius Bäckman och Manne Berggren Wiklund.

UTPOST is the magazine by the association of international affairs Umeå. This material is entirely or partly financed by SIDA, Swedish International Development Cooperation Agency through ForumCIV. SIDA/ForumCIV do not necessarily share the opinions found in the magazine. The responsibility for the content rests fully on the writer.

THE UPF BOARD OF 2020-2021

PRESIDENT: Agnes Selnes

ordf@upfu.org

VICE-PRESIDENT: Nadia Hossain

vice@upfu.org

TREASURER: Pontus Lyngsten

kassor@upfu.org

SECRETARY: Johanna Plöen

sekreterare@upfu.org

HEADS OF PROGRAMME: Jan Fritsche,

Oliver Björkman

program@upfu.org

HEAD OF PR AND COMMUNICATION:

Evelina Rundqvist, Elisabeth Andersson

info@upfu.org

HEAD OF ACTIVITY: Daniel Johansson

activities@upfu.org

EDITOR: Manne Berggren Wiklund

redaktor@upfu.org

HEAD OF TRAVEL: Amanda Johansson

travel@upfu.org

UFS-REPRESENTATIVE: Artem Angelchev

Shiryayev

umea@ufsverige.org

HEAD OF MEDIA: ---

The end of the Castro era

On Monday April 19, Miguel Diaz-Canel was appointed new President and ruler of the Communist Party, marking the end of the six-decade long Castro-era.

Some hoped that President Diaz-Canel would keep Fidel and Raúl Castro's promises of a reformed Cuba,

however with a slogan of "We are Continuity" those hopes fade.

Due to Covid-19 and U.S. trade embargo, the country faces its biggest economic crisis since the fall of the Soviet Union. In this article, I will explore how the Castro brothers left a permanent mark on the Communist island.

In 1955 Castro started the 26th of July Movement together with his brother Raúl and Cuban exiles. Fidel Castro, his brother and the Movement returned to Cuba in 1956 and initiated a guerrilla campaign together with the Argentinian revolutionary Che Guevara against Batista. Castro gained more and more support from the Cuban people, who had grown tired of the corrupt regime of Batista. On New Year's Day, 1959 the Marxist-Leninist revolutionary force overthrew the backed Batista regime, that had formerly been backed by the U.S. Fidel Castro became the new leader of the country. Castro had gained public and American support by promising to build an honest administration restoring civil and political liberties but once in power he started to centralize industries and agriculture. U.S. owned estates were expropriated which compelled them to implement a strict trade embargo against the country. Fidel Castro instead sought an alliance with the Soviet Union, which provided Cuba with valuable trade agreements.

In 1961, the U.S. initiated the Bay of Pigs Invasion, an attempt to assassinate Fidel Castro. Castro was able to avert the invasion, to the embarrassment of the U.S. who had underestimated Castro's popularity.

In 1962 the Soviet Union had stationed ballistic missiles on the island, which could reach U.S. mainland, the Cuban Missile Crisis. In exchange for the withdrawal of nuclear weapons from Cuba, the U.S. agreed to not assassinate the Fidel Castro.

During this time Castro created a one-party regime with dictatorial powers over Cuba.

Castro and the Communist Party implemented free health care for all and free social services and education and guaranteed employment. He invested greatly in the health care sector, and Cuba is till day leading in medicine research in the Caribbean. However, he officially eliminated free elections and made labour unions and strikes illegal. The upper middle class lost significant assets and incomes.

In 1976 Castro and his administration created a new constitution where a National Assembly was created based on the Soviet Marxist-Leninist model. This reform allowed him not only to be the first secretary of the Central Committee of the Communist Party of Cuba but also the president of the Council of State of Cuba and the Council of Ministers.

During the Cold War Fidel Castro hoped to spread the Cuban Marxist revolution to gain international support from non-aligned countries and joined ongoing conflicts in Africa. Most notable was the war in Angola from 1975 to 1989, where Cuba combined forces with the communistic Popular Movement for the Liberation of Angola. Castro implemented strict conscription and refusals were met with punishments such as concentration camps.

The drafting process was described by a man from Umeå who lived in Cuba during the Cold War as follows:

He and some of his friends were taken in the middle of the night to a movie theatre where they got to watch propaganda movies about the honours of fighting for the Cuban cause in Angola. The men who turned the offer down were called out and shamed in front of the other recruits and forced to sign a paper stating that they were unwilling to fight for their country and several of his friends who refused conscription were sent to concentration camps.

As the Soviet Union collapsed in 1991, Cuba found itself with resource shortages and a grave economic crisis. This was managed through some financial reforms toward a mixed economy. Castro found new global trade partners. The Cubans were allowed more modern commodities such

as cell phones and the country developed technologically to become a more attractive trading partner internationally. Only a few fields such as taxi drivers, artisans and tradesmen were allowed private businesses. Castro promised bigger reforms during his entire presidency, but failed to keep them.

In 2006, Castro had been struggling with health issues, and assigned his brother Raúl Castro his leadership. Fidel Castro officially resigned in 2008 and enabled Raúl to take his place as leader of the Communist Party. He continued to consult Raúl until his death in 2016 at the age of 90.

Raúl Castro aided in reforming Cuba after the Soviet Union collapsed and saved the country from the financial crisis that followed. As a Marxist, Raúl still believed in a socialist state, but was more open to a market model than his brother. Under his governance Raúl reduced the state's control over the market by allowing privatizations in the economic system and allowed Cubans to travel internationally. Raúl emphasised how it was the privilege of the original revolutionaries to right their economic mistakes, and Cuba today is moving towards a mixed economy, even though Cuba had only 13 % self-employed workers as of January 2021.

In 2018 Raúl stepped down as president and was replaced by Vice President Miguel Díaz-Canel but remained as a consultant. The former President of the U.S. Donald Trump tightened the trade embargo against Cuba which continues to affect the country's economy negatively, especially during the Covid-19 crisis.

In April of 2021 Raúl announced he would not return as leader of Cuba, or his position as leader for the Cuban Communist party which marked the end of the six-decade long rule by the Castro brothers.

Miguel Diaz-Canel is now the leader of a Cuba in a deep economic crisis, where shortages of everyday necessities are part of the everyday life of the Cubans who are growing increasingly unsatisfied with the government.

While Cuba will be the first Latin-American country to produce their own Covid-19 vaccine, the Cubans are suffering from treatable diseases such as scabies due to the medicine shortages, mostly due to the U.S. trade embargo. Several riots and demonstrations have occurred because of this. Several riots and demonstrations have occurred because of this.

A comment from a saleswoman to Reuters: "He will need to work hard and determinedly to satisfy, even only partly, the daily necessities of Cubans at a very difficult time for all."

Writer: Stella Jobin

Photos: "IMG_3968" by forlani is licensed under CC BY-NC-ND 2.0. " Llegada del VicePresidente de Cuba-Miguel Diaz Canel" by Fotos Presidencia El Salvador is marked with CCO 1.0

A person is sitting on the ground in a dry, dusty landscape. The person's legs and hands are visible in the bottom right corner. The background is a vast, open field with some green bushes in the distance under a clear sky.

Krisen när biståndet försvinner

Även i fallet med den zambiska byn Kanchomba såg det ut att sluta lyckligt.

Efter livstider i existensminimum kom till slut en ljuspunkt i form av socialbidraget Social Cash Transfer.

För dessa marginella hundralappar kunde en familj hålla några höns, en son kunde börja skolan och en annan kunde äta sin avgörande medicin.

För fem år sedan skulle man gärna vilja dra strecket i Kanchombas historia, då såg en hel del ut att lösa sig. När vi under hösten 2019 besökte byn hade det gått sex månader sedan mannen med pengarna kom för sista gången.

Vi har träffat hushåll som alla fått biståndspengar från Sverige, men som sedan plötsligt stod ensamma utan hjälp.

Vi möts av ett leende och ett fast handslag. I bakgrunden utanför Estelly Hananos hus som för ovanlighetens skull var målad i olika nyanser av rött och vitt sitter en äldre kvinna i skuggan av ett skynke.

Bakom henne står en liten flicka i gul tröja. Den 49-åriga Estelly sätter sig ned bredvid oss, guiden Karrus och byledaren Obert. Hon har på sig ett grönt och rött skynke knuten runt höften, de Zambiska färgerna. Under maj månad kom den sista utbetalningen från Social Cash-programmet.

För Estellys familj handlade det om 180 kwacha i månaden vilket motsvarar ungefär 120 svenska kronor. För henne liksom många i Kanchomba vet de inte var pengarna tog vägen och har inte fått någon information om vad som hände.

- Bidraget var väldigt viktigt. Vi köpte kycklingar vi hade på gården men var tvungen att sälja dem på grund av hungersnöden när pengarna inte kom längre. Just nu är det väldigt svårt att hitta mat. Ibland går det dagar när vi inte äter alls. Nu förlitar vi oss på det vi hittar i närområdet, berättar Estelly.

Den svenska biståndsmyndigheten SIDA gav under två års tid pengar till Social Cash Transfer Programme i Zambia.

Ett biståndsprojekt vars syfte var att dela ut mindre summor pengar till särskilt utsatta hushåll som saknade medel att försörja sig själva. Enligt de flesta utredningar är det en effektiv metod och fram till 2019 ingick det på sin höjd 632 000 hushåll som tog emot Social Cash Transfer.

Tillsammans med Finland, Irland och Storbritannien stod man för ungefär en tredjedel av projektets samlade budget. Det delades ut via Zambias myndighet för utvecklingsarbete och social service, MCDSW.

Hösten 2018 stoppade Sverige och biståndsländerna utbetalningar av biståndet. Detta efter att pengar förskingrats av det zambiska postverket. Programmet som var ämnat att hjälpa Zambias mest utsatta familjer avbröts, vilket fick förödandekonsekvenser för de nästan 700 000 hushåll som tidigare fick stöd.

Korruptionsfallet handlade om att man skalade upp projektet och på bara något år nästan dubblade antalet personer som skulle ta del av pengarna. Då vände sig MCDSW till det Zambiska postverket, Zampost.

Det var här problemen började. Upphandlingen av postverket gjordes på felaktiga grunder och ministern,

Emerine Kabanshi fick avgå och ställdes inför domstol. Därutöver så har av de 140 miljonerna kwacha som betalades till Zampost har 18 miljoner kwacha använts utanför syftet. För pengarna som var ämnade åt föräldralösa barn och sjuka har de istället köpt bilar och betalat av lån.

På pallen framför oss står en vit skål med Mafumu, en grön fikonliknande frukt som familjen till stor del livnar sig på när det inte gått att odla. Dagen innan vi landade i Zambia hade första regnskuren precis kommit på tio månader. Över en månad senare än vanligt, vilket har gjort det svårt för en stor del av den zambiska befolkningen, som till största delen livnar sig på jordbruket.

- När vi fick SCT hade vi möjlighet att äta tre hyggliga mål mat om dagen. På morgonen åt vi gröt, sedan Nshima till lunch och middag. Men efter att pengarna slutade delas ut har det till och med varit svårt att få tag på gröt. Vissa dagar äter vi ingenting. Det vi framförallt äter nu är den här frukten. Ibland samlar vi ihop och säljer dem vid butiken här nere och för pengarna köper vi Pamela vilket är paket med grötmjöl. Idag har vi bara råd med ett mål mat om dagen, på kvällen, säger Estelly Hanano.

Nshima är en form av majsmjöl som blandas med vatten och salt vilket formar

ett majsmos som är basföda och det närmaste man kan komma en nationalrätt i Zambia. Men även Nshima har varit svårt att få tag på för Estellys familj och på hennes underarmar har Estelly sår som liknar frätskador, hon har fått dem när hon prövat att äta nya sorters blad från ett träd intill huset.

- Vad vi gör ibland är att blanda det lilla majsmjölet vi har med löv som vi bryter ner och kokar ihop. Men det har börjat ge utslag på mina armar och huden på underarmarna har börjat lossna, säger hon och visar upp sina skadade underarmar.

2013 diagnoserades Estelly med HIV, det är tyvärr en utbredd sjukdom som ungefär 1,3 miljoner människor i Zambia lever med. Sedan diagnosen har hon medicinerat sig med läkemedel som enligt rekommendationer måste kombineras med rätt kost. Två gånger om dagen ska hon ta medicinen tillsammans med maten. Mat som inte finns. Nyligen fick hon läggas in på sjukhus i den närliggande byn Chikuni där hon fick råd om maten hon egentligen måste få i sig.

- Förr när vi fick pengar via SCT kunde min mamma köpa maten jag behöver för att kunna ta min medicin. Det kan vara Nshima, bönor, tomater och sallad. Men sedan pengarna försvann har det blivit svårt att få tag på det. Frukten vi äter bör

endast vara ett tillbehör inte en hel måltid, berättar Estelly Hanano.

Estelly får inte röra på sig för mycket för att spara så mycket energi som möjligt vilket har inneburit att hennes 87-åriga mamma, Mutita till stor del får ta hand om hela familjen i sökandet på mat och hushållsarbetet.

Den lilla flickan i gul tröja har satt sig bredvid Mutita på den torra orangea jorden. Hon heter Isabel Twaambo. Hon är fyra år gammal och Mutitas barnbarn. Hennes mamma var tvungen att lämna henne hos dem efter att hon träffade en ny man.

-Det är mitt systerbarn. Min syster skilde sig från flickans pappa och träffade en ny. När hon gifte sig med den nya mannen fick inte Isabel följa med. Vi tar hand om henne nu. Mamman hälsar på henne ibland men kan inte bidra på något sätt då hon också lever i fattigdom, säger Estelly och tittar bort mot Isabel.

En bit bort passerar en grupp skolbarn i ljusblå skjortor. Om ett par år är Isabel skolmyndig. Just nu finns inte pengarna, men Estelly är trots allt hoppfull.

- Vi hoppas att hon kan börja skolan en dag om vi hittar någon som kan hjälpa. Hennes kompisar i samma ålder går till en skola här i Kanchomba. De har folk som har råd att bidra till deras utbildning. Men flickans pappa har sagt att han är villig att bidra för att hjälpa henne börja skolan så vi är hoppfulla.

ZAMPOST MICROFINANCE

GROW YOUR WEALTH
INVESTING IN ZAMPOST MICROFINANCE

Ansvariga ministriet: "Vi är oskyldiga"

Dr. Kennedy Mumba, direktör för Social Welfare på Ministry of Community Development and social services, MCDSW, som var ansvariga för att överse och verkställa Social Cash Transfer-programmet och för deligeringen till Zampost. Enligt direktör Mumba är hans ministerium skuld fria i skandalen som tvingade de internationella biståndsgivarna att frysa sina utbetalningar.

Vi stod vid vår position och de stod vid deras position, Zampost försökte säga åt oss vad vi skulle göra, men vi är ägarna av det här programmet och vi krävde bara vad vi kommit överens om, Zampost försökte använda propaganda. Det var en del av propogandan att det skulle vara vi som uppgav lägre siffror och fel siffror. Det var deras propoganda, säger Mumba.

På frågan om Mumba tycker att det var rätt av Sverige att frysa biståndet, när misstankarna om förskingringen uppstod är Mumba tydlig.

- För mottagarna var det inte rätt beslut, för allt det som vi uppnått för mottagarna. Att det drogs bort så abrupt har satt mottagarna ur balans. Vi sa att alla människorna

borde fortsätta få socialbidrag. Givarländerna kan inte lämna på det sättet. Min åsikt är att det inte var rätt beslut av dem, säger Dr. Kennedy Mumba.

Från SIDA:s perspektiv var beslutet självklart berättar Jonas Wikström som är programhandläggare för social protection, democratic governance på svenska ambassaden i Lusaka.

- Det var inget svårt beslut. Så fort det fanns misstankar så frös vi och började titta på utredningen. Sedan har den tagit längre tid än vad vi hoppats. Men det var inget kontroversiellt beslut egentligen. Det är standard inom Sida att frysa utbetalningar i ett sådant läge, säger Jonas Wikström och fortsätter:

- Det tragiska i det hela är att pengarna var menade åt de fattigaste av de fattiga. Den här diskussionen har förts i medier här i Zambia, att vi givare är cyniska som fryser pengarna till de fattigaste på lösa volymer eller så. Absolut finns det följder med beslutsfattandet. Här var det tydligt.

“Jag överlever endast av guds välvilja”

Några hundra meter från Estellys hus sitter en äldre kvinna i skuggan under ett träd. Runt henne ligger det kastruller och bråte. Hon heter Maria Mwemba och är 87 år gammal, tror hon, Maria säger att hon i alla fall är född före Zambias självständighetsdag 1964. Maria tillhör ett av hushållen som varje månad fick bidra via programmet.

- Jag fick 100 kwacha varje månad under två års tid. Men tidigare i år slutade pengarna komma. Jag vet inte exakt när, berättar hon med en försiktig röst.

100 kwacha i månaden motsvarar ungefär 67 svenska kronor. För pengarna kunde hon köpa kycklingar och getter. Idag har alla djuren dött sedan pengarna försvann.

- Som du ser är min hälsa väldigt dålig. Jag har ingen inkomst och svälter. Ofta kan jag gå tre dagar utan att äta. Om pengarna hade kommit hit hade jag kunnat köpa små mängder mat och kunnat fortsätta. Men som det är just nu har jag ingen inkomst, ingen som ser efter mig, jag överlever endast av guds välvilja.

Hon hade sju barn. Två lever inte längre och de kvarstående barnen är kvinnor och bor i byarna runt omkring. Sedan de gifte sig har deras män inte tillåtit dem att

hjälpa sin mamma. De har egna hushåll att ta hand om. Hade hon haft manliga barn hade de kunnat hjälpa henne. Nu finns det ingen som kan, berättar hon.

- Jag har inget hopp om framtiden. Sedan SCT försvann utan någon förklaring har jag inte haft några förväntningar på framtiden. Jag kan inte spekulera och säga hur det kommer att bli. Jag har ingen tro på att pengarna kommer komma tillbaka. Det enda som ger mig hopp är den hjälp jag får från mina grannar, om de fortsätter hjälpa mig kan jag kanske överleva nästa år, säger Maria Mwemba.

Precis intill trädet ligger hennes hus. Ett lerhus på drygt åtta kva dratmeter med ett plasttak lastat med stenar på för att förhindra vind och vatten. Inne i huset ligger det tomma kastruller och plastburkar utspridda. Sängen består av en metallram fylld med tygstycken och en ihopvikt madrass. I mitten av golvet står en tjockare träpole som stöd för det knarriga taket. På grund av den långa torkan har lerväggarna börjat spricka vilket riskerar att huset rasar samman. Sprickorna i väggarna har hon täppt igen med tygremсор.

Vi lämnar huset och följer Maria tillbaka till skuggan.

- Jag är väldigt orolig över mitt hus, det kan rasa över mig när som helst och jag har inga pengar till att laga det, säger Maria samtidigt som hon åter sätter sig ned på sin jordplätt under trädet.

Kort efter vårt besök hörde vår guide under resan av sig. Maria hade somnat in.

I dag har Social Cash Transfer återupptagits efter att man börjat få klarhet i vad som hände kring förskingringen och korruptionen, många av de allra mest utsatta i Zambia får återigen det stöd de behöver efter ett antal år helt utan.

Från svenskt håll skulle det hela kunna ses som ett tillfälligt fel i biståndsprocessens motor, en paus tills revisorerna fått ordning i böckerna, men för Estelly, Isabel, Maria och de 700 000 andra zambier som plötsligt slutade få bistånd var konsekvenserna helt andra.

Följande bild är på Maria Mwemba

Författare: Julius Bäckman och Manne Berggren Wiklund

Bilder: Julius Bäckman och Manne Berggren Wiklund

Abstrakta produktionsprocesser och
global arbetsdelning

Abstraktion

Senmoderniteten, en radikaliserad version av moderniteten, är ett sätt att beskriva vår samtid på. Med det menas att tidrummet idag är upplöst och abstrakt. Vilket bland annat betyder att mänskliga kontakter förflyttats från rum och tid med hjälp av tekniska lösningar och blivit just abstrakta. Vi har blivit mer och mer beroende av abstrakta och "ansiktslösa" system i vår vardag. Abstraktionen eller avståndet skapar ett behov av tillit till systemen för att inte uppleva otrygghet. Globaliseringen är också en del av senmoderniteten, något som definierar de flesta sätt att se vår samtid på. Globaliseringen skapar ett ömsesidigt ekonomiskt beroende som sträcker sig över nationsgränser men frågan är om vi kan lita på att det globala beroendet är rättvist. Det abstrakta systemet av produktion och konsumtion är idag något som är diffust och ansiktslöst. Dagens globala produktionsprocesser kan ses som just ett abstrakt system. Vår senmoderna värld är fylld av kunskap, information, reflexivitet och reflektion. Trots detta, att vi har kunskap om exempelvis att mineraler till batterier till smartphones är utvunna under problematiska förhållanden, så kan det ändå kännas avlägset när vi håller vår smartphone i handen. Människorna som deltagit i processen är osynliga i köpet av och användningen av produkten.

Vardagliga saker och produkter produceras idag av flera olika individer med olika arbetssituation, ofta globalt fördelade. Arbetsvillkor för arbetare långt bort kan kännas just avlägsna men arbetsförhållanden i den globala processen är egentligen strikt materiella och sammanlänkade. Senmodernitetens "uttöjda" karaktär bidrar till att osynliggöra det som egentligen är självklart och faktiskt trots att vi har kunskap om det. Relationen mellan det lokala och det globala är på så sätt närmare och samtidigt längre bort än någonsin.

Agenda 2030 är framtagen som en handlingsplan mot global ojämlikhet. Mål 8 i de globala målen, "anständiga arbetsvillkor och ekonomisk tillväxt", handlar i förlängningen om bättre levnadsvillkor globalt. Men hur ska vi förstå relationen mellan anständiga arbetsvillkor, tillväxt och global ojämlikhet? Några aspekter för att förstå detta är arbetets roll i samhället, vart den globala arbetsdelningen kommer ifrån och vad den betyder samt hur global ojämlikhet kan tolkas.

Arbete

Normer kring arbete påverkar hur vi uppfattar, förhåller oss till och förstår det. Just arbete är något som många har en relation till. Det finns normer om hur ett arbetsliv ser ut och fungerar och detta strukturerar stora delar av våra liv. Ledighet och fritid definieras i relation till arbete. Ens arbete skapar förutsättningar för ekonomiskt, kulturellt och socialt kapital och du kan vara arbetslös, att ha ett arbete är det normala. Det går att beskriva detta i termer av "arbetets hegemoni" eller att en "arbetsideologi" genomsyrar samhället, arbetet är på många sätt samhällets nav eller grundpelare. Sociala försäkringssystem och ekonomisk tillväxt är direkt länkade till arbetet. Det är något som skapar möjligheten till välfärd och trygghet men också ojämlikhet och stratifiering. Individens socioekonomiska bakgrund är en faktor som har påverkan på ens möjligheter och livsvillkor.

Arbetets och tillväxtens relation till sociala rättigheter går långt bakåt. Med medborgarskapet följer sociala rättigheter och skyldigheter och premissen för att få ta del av sociala förmåner är ofta ett arbete. Eftersom att arbetet skapar den tillväxt som välfärden kan baseras på. Arbetslinjen som begrepp har i svensk arbetsmarknadspolitik funnits genom hela förra seklet och har betytt olika saker vid olika tidpunkt. De senaste 30 åren

har arbetslinjen blivit ett sätt att beskriva accentueringen av arbetet som garant för sociala ersättningar. Arbetets roll i vårt rådande ekonomiska system är alltså att ge trygghet och välfärd genom tillväxt och konsumtion.

Arbetsdelning

Arbetets organisering som det ser ut idag är en produkt av industrikapitalismens framväxt och fabrikkssystemens etablering. Organiseringen har med tiden omformats. Med "den andra industriella revolutionen" rationaliserades arbetet vid maskinerna, det delades upp och homogeniserades för att bli mer effektivt. Denna uppstyckningen av arbetet kallas arbetsdelning. Med denna arbetsdelning genom taylorismen och fordismen möjliggjordes en massproduktion och en masskonsumtion. Information- och kommunikationsteknikens utveckling och med vad som kan kallas "den tredje industriella revolutionen" utvidgades tjänstesektorn. Det blev med den möjligt att outsourca tjänster till länder med billigare produktion vilket blev starten för en ökad global arbetsdelning. Till exempel kan servicetjänster utföras från andra länder och en vara kan designas i ett land, materialet utvinns i annat land och monteras och säljas i ett annat. Arbetets tidigare organisering tillsammans med teknisk utveckling har möjliggjort dagens produktionsprocesser.

Émile Durkheim menade att det moderna samhället hålls ihop av en mekanisk solidaritet som baseras på en heterogen arbetsdelning. Detta till skillnad från förindustriella samhällen med en organisk solidaritet baserad på en homogen arbetsdelning. I hans mening var arbetsdelning positivt då den främjar sammanhållning i det moderna samhället då det finns ett ömsesidigt beroende av varandra. Olika arbeten kompletterat varandra och bidrar till en positiv specialisering. Ett annat sätt att se på arbetsdelning är genom Karl Marx ögon.

Han menade att förlusten av kontroll över produktionen och ett uppdelat arbete leder till alienation. Ett förfrämligande inför produktionsprocessen, från produkten, från oss själva och slutligen varandra. Marx menar att lönearbetet, och dess arbetsdelning, skapar mindre sammanhållning i samhället. Oavsett om arbetsdelning ses som mer positiv eller mer negativ är arbetet, kollektivt sett, det som kan skapa en gemensam välfärd med sociala rättigheter eller förmåner i vårt rådande ekonomiska system. Arbetsdelningen har gått från att innefatta uppdelade arbetsuppgifter lokalt till en global arbetsdelning, något som skulle kunna ses som en faktor i den globala ojämlikheten.

Global ojämlikhet

I början av förra seklet dominerade marknadsorienterade moderniseringsteorier tankesättet för att förstå global ojämlikhet. Minimal statlig inblandning och en fri marknad skulle skapa jämlikhet i ekonomiskt svaga länder och bästa tänkbara ekonomiska resultat skulle uppnås när individen fick fatta egna ekonomiska beslut utan statlig byråkratisk inblandning. Under 1960-talet tillkom beroendeteorin följt av världssystemteorin. Beroendeteorin ser rika länders utveckling som en produkt av exploatering av fattigare länder och det som ett resultat av kolonialismen. Låginkomstländer med billiga råvaror och arbetskraft fastnar på så sätt i en nedåtgående spiral av exploatering från rika länder där multinationella företag har sina säten. Världssystemteorin bygger vidare på detta och ser hela världen som ett enda system med tre, ojämlika, zoner där de rika länderna finns i en kärna och fattigare länder befinner sig i periferin eller i semiperiferin. I periferin hämtas råvaror och arbetskraft medan intäkter strömmar till kärnan. Kärnländerna kan sälja tillbaka varor till periferin och semiperiferin. Världssystemteoretikerna menar att en världsmarknad för varor och arbete, en global arbetsdelning, möjliggör denna exploatering där kärnländerna blir rika genom skeva handelsvillkor som skapar, och förutsätter, begränsad ekonomisk

utveckling. Teorin kan ses i motsats till moderniseringsteorierna där staten ska ha minsta möjliga inblandning och ett alternativ till beroende- och systemteoretiskernas tanke om en passiv stat underkastad multinationella företag. Starka regeringar och politiska lösningar menas möjliggöra utveckling.

I dessa teorier ryms givetvis frågan om vart ansvaret ligger. Är det interna problem eller globala problem? Är det nationers egna ansvar eller finns det ett globalt ansvar? I och med Agenda 2030 finns i alla fall en uttalad global vilja till jämlikhet. Amnesty Sverige och Fair Action gick förra året ut med en granskning av svenska företag och tillsammans med flera andra organisationer ställer de krav på lagstiftning, där företag ska tvingas respektera mänskliga rättigheter i den egna verksamheten, i affärsrelationer och i alla led av produktionen. Human Rights Watch manar också till regler och regleringar i de globala leveranskedjorna och Union to Union jobbar för att stärka facklig verksamhet globalt för att på så sätt skapa social hållbarhet och arbetsrättslig utveckling. Det finns alltså initiativ och organisationer men en känsla av ansvar som jobbar för förändring.

Abstrakta produktionsprocesser och global arbetsdelning

Många känner sig idag kanske frånkopplade från produktionen av vardagliga produkter. Processen är uppdelad, ansiktslös och abstrakt. Den kan kännas diffus men processen är materiell och förankrad i människors faktiska arbetssituation. Även fast att vi har kunskap om ojämlika arbetssituationer lämnas vi i senmoderniteten med en distans, något som aktivt behöver motarbetas för att inte lämna oss i passivitet. En ökad förståelse för arbetets roll i vårt samhälle och arbetet i en global kontext kan inte ensamt bidra till att nå mål nr. 8. För att uppnå bättre arbetsvillkor behövs initiativ och förändring gällande arbetet och arbetsdelningen globalt. Arbetets roll i samhället och i individers liv, välfärd och

socioekonomiska förutsättningar, är avgörande för att förstå arbetsvillkor. Även om inte just kunskap och förståelse i sig resulterar i förändring kan den kanske bidra till motivation för handling. Kanske kan kunskap bidra till att vi inte litar på eller förutsätter att arbetsförhållanden och produktionsprocesser är rättvisa. Den globala arbetsdelningen, det orättvist strukturerade beroendet, som det ser ut idag kräver handlingskraft om ekonomisk tillväxt och anständiga arbetsvillkor globalt ska kunna nås innan år 2030. Genom förändrade villkor för produktion, arbete och handel kan bättre levnadsvillkor för människor skapas och alltså en ökad chans för global jämlikhet uppnås.

Författare: Elsa Larsson

Bilder: Mike Chai and Thiago Matos from Pexels

Blybarnen kämpar mot Boliden i "Arica"

Efter att svenska Boliden dumpade sitt slammavfall i utkanten av den chilenska staden Arica drabbades hundratals människor av allvarliga sjukdomar. I en ny dokumentärfilm får vi följa med när människorna i Chile ställer Boliden till svars.

- Jag tar med mig hur viktigt det är med rättvisa oavsett hur stor plånbok man har. Att vi behöver diskutera och debattera hur våra rättssystem ska fungera, säger filmens regissör William Johansson Kalén.

I dokumentärfilmen Arica kommer uppföljningen på den uppmärksammade giftskandalen som som belystes i filmen Blybarnen för drygt tio år sedan. Regissören till båda filmerna är William Johansson Kalén som i femton års tid har följt människorna i den chilenska staden Arica och deras relation och kamp med gruvbolaget från Skellefteå.

- Boliden är det största och viktigaste företaget i vår hembygd och det har genererat massor av pengar till vår välfärd. För oss har Boliden alltså betytt ekonomisk trygghet men för människorna i Arica

tyder Boliden bara en stor gifthög med arsenik, kvicksilver, bly och andra tungmetaller. Ska det få se ut på det sättet? Är det rättvist? Filmen Arica visar också hur vårt rättssystem fungerar och svårigheterna för fattiga och ekonomiskt svaga grupper som försöker få rätt mot stora multinationella företag. Nyhetsrapporteringen kring giftskandalen och rättsprocessen har varit bra, men det är komplicerat att sätta sig in i sådana här fall och det har varit en lång process. Där blir dokumentärfilmen viktig för att visa på helheten och den stora historien, säger Johansson Kalén.

Ni har jobbat med det här i femton års tid, hur har det varit att följa detta så länge?

- När man väl börjar följa en sådan här historia är det svårt att sluta. Jag och min medregissör Lars Edman har många vänner i området och deras liv och kamp för rättvisa fortsätter oavsett om vi följer dem eller inte. Den här historien har blivit en del av oss och våra liv.

Du har fått följa en global rättsprocess på nära håll, vad tar du med dig ifrån det?

- Att vårt rättssystem är viktigt men att förutsättningarna för de olika parterna inte alltid är rättvisa. Boliden plöjde ner miljontals kronor på experter som skulle så tvivel och bevisa att Boliden inte gjort något fel. Det var svårt för Aricas advokater att kunna svara på Bolidens alla påståenden eftersom det saknades

resurser. Det var dessutom svårt för domarna i målet att avgöra vad som var relevant och vad som bara var dimridåer.

Liknande situationer där handlingar från stora företag från västvärlden drabbar människor i fattigare länder finns det otaliga exempel på, vad säger Arica om dessa globala maktrelationer?

- Så länge det är billigare eller enklare för företag att göra sig av med avfall genom att skicka dem till fattigare länder så är risken stor att det är just vad som kommer att hända. I Arica togs avfallet emot av Promel, ett företag som visat sig vara allt annat än pålitliga. Införseln av gifterna godkändes av en general i Pinochets junta. Människorna som kom att leva intill avfallet och bli sjuka blev aldrig tillfrågade om de tyckte att det här var en bra idé att ta in gifterna.

Idag är det ett stort problem att elektroniskt avfall skickas till fattiga länder där människor utan skyddsutrustning ska plocka isär kretskort och annat i jakt efter metaller. De tvingas välja mellan att få i sig tungmetaller och gifter eller gå utan pengar. Det är två exempel på vad som brukar kallas "toxic colonialism" och tyvärr finns många fler exempel.

- Nu förlorade Arica rättegången, hur ska man tolka det? Och finns det trots det hopp för offer som är i liknande situationer att kunna driva sina case?

Det var advokaterna som drev fallet och inte vi. Självklar hoppades vi att de drabbade i Arica på ett eller annat sätt skulle få hjälp, men vi följde det här fallet som dokumentärfilmare. Vi hade möjlighet att följa processen från insidan och tror att filmen kan hjälpa andra grupper som tänker kämpa juridiskt mot multinationella företag. I Arica-fallet hade det gått för lång tid och bevisläget var svårt för de drabbade. Hade Boliden till exempel stämmts 1998 istället så hade det sett helt annorlunda ut. Det är viktigt att den här typen av fall drivs och diskuteras för att vi som samhälle ska kunna förbättra våra miljölagstiftningar. Dr Martin Luther King sa vid ett tillfälle "The arch of the moral universe is long but it bends towards justice".

Hur har Boliden reagerat på filmen? Har det hänt något mer efter filmen?

- Boliden fick se filmen i slutet av förra året i god tid innan den hade sin Sverigepremiär. Några dagar senare fick vi ett mail från Bolidens kommunikationsdirektör Klas Nilsson där han skrev "Vi har smält våra intryck och vårt generella intryck är att filmen som sådan beskriver viktiga frågor på ett relevant sätt, även om det naturligtvis i många sammanhang utgår från påståenden som inte kunnat

styrkas på något sätt." Klas Nilsson och Boliden har sedan dess genomgående försökt svartmåla filmen och trumma budskapet att Bolidens avfall i Arica inte skadat någon. Klas har till och med hävdatt att människorna i det drabbade området är friskare än i övriga Chile något som förstås inte stämmer. Nu hoppas vi att så många som möjligt ser vår film och formar sin egen bild av vad som hänt och hur rättvisan fungerat.

Hur ser framtiden ut för människorna i filmen?

-De har inget annat val än att fortsätta sina liv och kampen för en dräglig tillvaro. Just nu drabbas de extra hårt av Covid 19 eftersom många har underliggande sjukdomar och andningsbesvär.

Författare: Manne Berggren Wiklund

Bilder: Pressbilder, Folkets Bio

När människan

An aerial photograph showing a wide, meandering river with a large, sandy delta plain. The river flows from the top left towards the bottom right, where it meets a larger body of water. The landscape is a mix of green fields, brown soil, and dense forests. The text "möter världen" is overlaid in white, bold, sans-serif font in the center of the image.

möter världen

Fem litteraturtips om individens erfarenheter av kollektivet

Författare: Tilda Wahlström och Lisa Manfredson Holmberg

Det är viktigt att komma ihåg att alla politiska frågor alltid är sprängda ur människans innersta rum. Allt som är politik har från början uppstått i en kropp, ett behov, en fråga, ett missnöje, en skavande orättvisa. Erfarenheterna som uppstått i den innersta kärnan av mänskliga upplevelser. Vi måste lyssna till det levda och det erfarna och se människan bakom siffror och statistik. För att kunna se var politiken grundar sig och för att minnas att den från början uppstår i och faktiskt handlar om den lilla människans existens kan vi vända oss till litteraturen. Genom litteraturen kan vi ständigt tala till och lyssna på varandra, där får gränser och tid upphöra och vi tillåts träda in i andras erfarenheter och historier. Genom orden kan vi nå sådant vi annars inte kunnat nå och genom litteraturen kan vi stanna, skynda och upphöra i tiden. Litteraturhistorien har alltid stått i förhållande till världshistorien och tvärtom. Dessa återspeglar, förmedlar och skapar varandra. Därför har det alltid varit och kommer alltid att vara viktigt att läsa, både nytt och gammalt. Det är ett sätt för oss att påminnas om politikens kärna, det lilla livet och människans innersta väsen, behov och frågor. Det är viktigt att läsa

det oförståeliga, det tidigare nedtystade och det annars onåbara. Så att en liten kan skapa en bättre värld och komma ihåg att det är det lilla som skapar grund till allt det stora.

Älskaren - Marguerite Duras

Älskaren av Marguerite Duras bygger på minnen som utspelar sig under 40-talet, i Saigon i den dåvarande kolonin franska indokina, nuvarandes Ho Chi Minh. Detta är en självbiografisk roman som skildrar en ung fransk flicka som inleder en sexuell relation med en äldre, kinesisk affärsman.

De koloniala strukturerna träder fram och tränger sig in i varenda vrå av deras relation och gör den omöjlig och förbjuden. De får aldrig vara bara älskare utan tvingas bli något mer. Deras relation tvingas bli något större, en sorts kamp, och är ett exempel på hur oavsiktligt maktkamp kan skapas bara genom att människor lever sina liv, med förutsättningar och begränsningar som man av en slump tilldelats, men som påverkar precis allt. Detta är en bok som väcker känslor och tankar och att läsa den känns som att behöva sitta i en obekvämt och vibrerande

tystnad som vägrar att upphöra. Men det är i just det, när vi enkelt skulle kunna vrida oss ur bokens grepp och stänga igen den som det är viktigt att inte göra det, att istället stanna kvar. Att sitta i det obekväma och det skavande och fråga sig vad det egentligen är som händer där, varför det känns så och framförallt vad som skulle kunna bryta tystnaden.

Denna bok skildrar tydligt hur människans personligaste och mest intima stunder, relationer och beslut påverkas av samhällsliga strukturer. *Älskaren* berättar historien om hur kärlek och makt kan leva så nära att de ibland kan vara svåra att skilja på, att makt och motstånd kan påverka även våra innersta känslor, sinnen och begär. Vi får ta del av den unga fransyskans relation till sin älskare och hennes relation till sin familj, och se hur deras enkla existens och beslut många gånger blir ett slags ställningstagande mot och en överträdelse av de regler och normer som råder. Duras lyckas skriva tystnad av ord på ett sätt som känns och bränner i hela kroppen, där vi kan läsa lika mycket mellan raderna som genom orden. Vi får ta del av liv som präglas av koloniala strukturer och orättvisor, och vi får en insikt i hur människoliv kan skapa motstånd och friktion gentemot dessa, endast genom att finnas till. Det är läsoplevelse som väcker tankar kring vad som händer när vi lever fritt men utan frihet.

Allt går sönder - Chinua Achebe

I *Allt går sönder* befinner vi oss i en könssegregerad fiktiv by, Umuofia i östra Nigeria i slutet av 1800-talet. Till en början får vi ta del av lbobefolkningens kultur, dess religiösa riter och hierarkier som konstrueras av kön, ålder, tillgångar och pengar. Huvudkaraktären Okonkwo växer upp med en, i byns ögon, inkompetent far. För att undkomma arvet sliter han hårt och intar tillslut en värdig ställning i samhället. Men Okowonkos liv kommer också till att bli präglad av kolonialismen och det nya samhället som i andra delen av boken skrivs fram. Boken skildrar kolonialiseringens intåg, när den vita civilisationen tar över och byn förlorar sina religiösa och sociala traditioner. Det är en bok om människorna som påverkar och de som påverkas. Achebes roman tillåter inte, genom att centrera en afrikansk kultur, västvärldens benämning 'Den andra världen'. Det är en berättelse om liv som inte får finnas, om de vita kolonistörerna och hur de genom manipulation förnekar och raderar vad som tidigare värdesatts i byn för att inrätta sitt egna levnadssätt. *Allt går sönder* är en bok som expanderar perspektiv och låter oss ta del av den sida av berättelsen som många gånger innan lämnats nedtystad och bortglömd. Det är ett viktigt exempel på hur en bok kan ta vid där ens egna erfarenheter tar slut, och vidga förståelsen för den värld vi lever i.

Att överleva envælde - Masha Gessen

I Masha Gessens bok *Att överleva envælde* drar Gessen paralleller till sitt hemland Ryssland och jämför Putin med Donald Trumps styre i USA. Gessen uppmärksammar tecken på att historien återupprepas och skriver därför *Att överleva envælde*.

Boken uppmanar att uppmärksamma och kartlägga det som kan komma att visa sig vara en eftersträvar av ett envælde och det som kan äventyra den demokratiska processen. Gessen skriver om faran i att nostalgiskt och naivt sakna det som var, om dagens moderna samhälle och om politiken, makten, de korrupta medierna och klasskillnaderna som existerar i vår värld.

För att kunna leva - Yeon-mi Park

Nordkorea är en av världens mest brutala och slutna diktatur. *För att kunna leva* skildrar Yeon-mi Parks liv som tar sin början i den Nordkoreanska staden Hyesan. Det är en berättelse om frihet, men framför allt om en flykt för överlevnad.

I texten skrivs en rädsla ut som är svår att greppa. När samhällets alla rum är avlyssnade och kontrollerade är tanken och ens innersta rum det likaså.

Västvärldens idé om mänskliga rättigheter som på snudd övergått till mänskligt privilegium, ifrågasätts i läsningen av Parks flykt för livet. Hon är övertygad om att Kim Jong-Il kan läsa även hennes tankar. Det minsta, lilla som kan kopplas till frihet finns inte, kärlek finns bara i relation till den "Käre ledaren". Yeon-mi Parks självbiografi har gett oss en inblick i världen en utomstående aldrig kan förstå. Det är svårt att sätta sig in, men viktigt att försöka. Hennes rädsla för den "allsmäktiga ledaren" ligger till grund för allt. Hon vågar inte ens tänka på grund av övertygelsen att ledaren är i och hör allt.

Park lever i en konstant rädsla, men hon är inte konstant rädd. Utan kontext till en annan samtid är konstant rädsla svårt att infinna sig i. Likt att om man aldrig praktiserar kritiskt tänkande kommer man lita på det andra säger åt en att tro på, vilket ledde henne till en likgiltighet.

Hon beskriver livet i Nordkorea som obegripligt och flykten därifrån med hjälp av symboliken "om det brinner i din lägenhet och fönstret är din enda väg ut, då kommer du hoppa", flykten var inte välplanerad eller förutsedd, den var inte frihetssökande. Park var 13 år gammal och hennes syster 16 år, det var en flykt för överlevnad. Boken är läskig och riktig, obegriplig och viktig.

Den skildrar ett liv i en diktatur, en flykt genom Sydkorea och trafficking. Det är en flykt för överlevnad, en flykt från flykten och en förståelse av vad frihet innebär. Det är en spännande närläsning av en samhällsstruktur som spekuleras om, svaren på alla frågor kring det politiska klimatet kanske inte besvaras men vi tillåts en inblick i ett människoliv i fruktan. Det är en bok från insidan om att förstå utsidan. En beskrivning av ett rätt och ett fel som i flykten vänds upp och ner, en uppfattning som blir större åt båda hållen. Boken är för oss en väg in liksom flykten för Park är en väg ut.

Kirke - Madelaine Miller

Madelaine Miller tar i sin roman *Kirke* ut litteraturens första häxa för att tillskriva henne ett större litterärt liv och sammanhang. Det är en berättelse om att förstå dåtiden genom nuet, men också att förstå nutiden genom dået. Samtalet om den litterära kanon har intresserat många litteraturforskare och författare, i Kirke centreras berättelsen runt en kvinna som fallit mellan raderna. Genom att lyfta ut Kirke ur sitt sammanhang som är Homeros välkända verk *Odysseen*, bildas en kvinnlig hjältesaga. Miller tar avstamp i det grekiska eposet och håller sig nära originalets beskrivningar och skildringar, tar hjälp av källor för att kunna skriva ut Kirkes liv så enhetligt enligt med tidigare fakta som möjligt. Historien är belägen liksom i Homeros original, på en grekiska ö som Odysseus passerar på sin färd hem från Troja. Genom att plocka ut en kvinnlig biroll och göra henne till huvudrollen inte bara i sitt eget liv, kritiserar Miller maktstrukturer i en patriarkal värld. Det är en spännande läsning och för den oerfarna läsaren som inte tagit sig igenom Homeros verk, en liten glimt av den grekiska mytologins värld.

A word from the President

Dear members of the Association of International Affairs in Umeå,

In the autumn copy of Utpost I wrote that this year we would hopefully see the light at the end of the tunnel in regards to the pandemic. And while the process has been a bit of a rollercoaster, I am actually seeing the light as I am writing this. All of my elders have been vaccinated and soon enough I will be able to meet and hug them. This pandemic has enlightened me of how vulnerable life is and led me to appreciate the time I have left with the older generation. I am lucky to have made it through this pandemic without any personal losses and my thoughts go out to those who have lost someone close to them due to this dire disease.

As the President, it pleases me to say that I believe that the board has made the utmost effort in keeping the association alive and well in these times. We have had online operations for the biggest part of the operational year but yet managed to keep a full schedule with interesting lectures and speakers. One of my proudest moments as the President was the lecture with Ann Linde which was the first online lecture we held, although having technical issues in the beginning, we were able to

make ends meet with excellence. Although lectures were able to be held online we have had to cancel some activities. But with some newly gained free time, we managed to move our focus and improve several main pillars within the association.

When I see more countries open up and relieve restrictions, I allow myself to be more and more positive about what the future holds and I could not be more excited for the 2021/2022 board of UAIA. Let this year be the year of hope and light.

Your President,

Agnes Selnes

GET INVOLVED IN THE ASSOCIATION OF INTERNATIONAL AFFAIRS

WE ARE ALWAYS LOOKING FOR PEOPLE INTERESTED
IN JOINING OUR DIFFERENT COMMITTEES, BRING YOUR
SKILLS AND IDEAS AND HELP US BECOME EVEN BETTER!

PROGRAM

OUR MAIN FOCUS IS MAKING
INTERESTING LECTURES FOR OUR
MEMBERS, HELP AND SHARE OUR
AGENDA.
PROGRAM@UPFU.ORG

DESIGN AND PR

USING GRAPHIC DESIGN AND
PHOTOGRAPHY TO MAKE
POSTERS AND TO REACH NEW
MEMBERS IN DIFFERENT WAYS.
INFO@UPFU.ORG

TRAVEL

WHERE DO YOU WANT TO GO?
BRING YOUR IDEAS FOR INTERES-
TING DESTINATIONS AND HELP TO
PLAN OUR ANNUAL TRIPS.
TRAVEL@UPFU.ORG

ACTIVITY

PLAN AND ORGANIZE SOCIAL
EVENTS, FILM SCREENINGS, DIN-
NERS AND MUCH MORE TO BRING
OUR MEMBERS TOGETHER.
ACTIVITIES@UPFU.ORG

EDITORIAL

WRITE ARTICLES, TAKE
PICTURES OR HELP OUT
MAKING THE LAYOUT FOR
OUR MAGAZINE UTPOST.
REDAKTOR@UPFU.ORG

Bild av Julius Bäckman och Manne Berggren Wiklund

